

РЕШЕНИЕ

№ 6504

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **1687** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс / АПК /, вр.чл.53 и сл. от ЗКИР. Образувано е по жалба на И. А. Г., чрез пълномощника – М. Д. и адв. К., срещу изменение на данни в кадастралния регистър на недвижимите имоти за поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356, район „Т.“, Столична община, обективирано в уведомление изх. № 20-26906/28.04.2020г., на началника на СГКК – С. град. Наведените и аргументирани подробно в жалбата и депозираните писмени бележки основания за незаконосъобразност на акта са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и несъответствие с целта на закона – чл. 146, т. 2 - т. 5 от АПК. Оспорва се извода на ответника, че са налице нови данни, които са го мотивирали да предприеме изменение в КРНИ по отношение на процесния имот. В депозирано писмено становище се излагат аргументи относно неналичието на отчуждително действие на приложения по делото протокол на Столична община и липса на нарочна за това заповед, издадена по реда и на основанията по чл.95 от З. /отм./. В съдебно заседание се поддържа жалбата, прави се искане за отмяна на оспореното уведомление, претендират се разноски, съгласно представен списък. Ответникът - Началника на СГКК – С. изпраща процесуален представител, който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, прави искане за присъждане на разноски по представен списък. Заинтересованите страни - Е. И. Г. и район „Т.“ – Столична община редовно

уведомени, не се явяват в съдебно заседание и не изпращат процесуален представител. Не изразяват становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата и представените писмени становища от страните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод подадено от район „Т.“ – Столична община заявление вх. № 01-166172/22.04.2020г. до началника на СГКК-С., с което уведомили, че съгласно одобрената КК на района, имот с идентификатор 68134.1006.1356, кв. 30, м. “М. ливади – изток“ попада изцяло в [улица] - общинска собственост, съгласно Протокол № РД-67-196/17.06.1997г., с който 445.50 кв.м. от имота са отстъпени безвъзмездно и поискали да бъде вписани като единствен собственик на имота.

На 25.06.1975г. бил съставен нотариален акт № 74, том LVIII / 58/, дело № 10981, 1975г., чрез който И. Г. и Д. Г. дарили на синът си А. Г. и дъщеря си Е. Г. собствения си недвижим имот – празно дворно място от 1510 кв.м., находящо се в [населено място], К. село, [улица], представляващо имот пл. № 47, от кв. 543.

С нотариален акт за дарение на недвижим имот № 129, том LVII, дело № 11091/1997г. А. Г. дарил на сина си – жалб. И. Г. собствени си недвижим имот, представляващ S идеална част от празно дворно място, цялото с площ от 1182 кв.м., находящо се в [населено място], [улица], съставляващо парцел IV за имот пл. № 47, кв.30.

Със Заповед № РД-09-50-536/1996. на гл. архитект на [населено място] бил одобрен застроителния и регулационен план на [населено място], м.“М. ливади“, кв.30, съгласно който към парцел IV-47, собственост на жалб. Г. и Е. Г. не се придавал имот.

С молба от 19.05.1997г. Е. Г. поискала от район „Т.“ – СО уреждане на сметки по регулация за намалената част от имота в размер на 328 кв.м., съгласно заповедта на гл.архитект на [населено място].

С протокол № РД-67-196/17.06.1997г., издаден от Столична община, съгласно чл.262, ал.2 от ППЗТСУ / отм. / Е. Г. предоставила безвъзмездно, за улица собствения си недвижим имот, представляващ дворно място от 445.50 кв.м., съгласно нотариален акт № 74, том LVIII / 58/, дело № 10981, 1975г., препис от който бил връчен и на жалб. Г., на 09.07.1997г. и влязъл в сила, като необжалван.

С нотариален акт за учредяване правото на строеж № 19, том I, рег. № 765, н.д. № 18/2004г. жалбоподателя, Е.Г. и А.Д. учредили в полза на СД “М.-Г., М. и С-ие“ правото на строеж върху процесния имот, целия с площ 1182 кв.м.

С нотариален акт за прехвърляне на идеални части от земя, в изпълнение на задължение, Е. Г. прехвърлила на СД “М.-Г., М. и С-ие“90/100 идеални части от собствената си 1/3 от имота.

Съгласно отразеното в скица на поземлен имот № 15-219751/11.04.2018г. в КРНИ като собственици на поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356 са налични данни за собственост по отношение на жалб. Г. и Е.Г., съгласно Заповед № 18-1164/07.02.2018г. на началника на СГКК-С..

На 28.04.2020г. ответника издал оспореното уведомление, в което било вписано, че по повод заявление вх. № 01-1661172/22.04.2020г. на район „Т.“, с приложени доказателства за уредени сметки по регулация за УПИ IV-47, кв.30, с искане за изменение на данни в КРНИ за поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356, с

начин на трайно ползване – за второстепенна улица, е извършено изменение на данни в КРНИ, на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗКИР, с което са заличени данни за собствениците – Е. Г. с нотариален акт № 74, том LVIII, дело № 10981/25.06.1975г. и жалб. Г. с нотариален акт № 129, том LVII, дело № 11091/16.05.1997г. Било вписано, че по данни от КРНИ процесния недвижим имот е публична общинска собственост, както и, че за регистриране на район „Т.“ – СО, следва да представи документ за собственост, съгласно чл.112 от Закона за собствеността.

Уведомлението било връчено на жалб. Г. и заинтересованата страна Е. Г. на 05.05.2020г., съответно 13.05.2020г.

По заявление с вх. № 09-25916/12.02.2021г., била издадена скица на поземления имот, в който било вписано, че по данни на КРНИ няма данни за собственост. По същото искане била изготвена извадка от КРНИ, в която било отразено, че имота е публична общинска собственост.

В резултат на служебния и цялостен съдебен контрол върху законосъобразността на обжалвания административен акт, съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът проверява най-напред неговата валидност. Това се налага, поради служебното начало в административния процес, съгласно принципа за това, възведен с нормата на чл. 9 от АПК. Разпоредбата на чл. 146 от АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които, ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, съдът съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

При така вменената на съда от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена в срок от надлежна страна, за които е налице правен интерес от оспорването (доколкото жалбоподателя е заличен от КК и КР на [населено място], като собственик на недвижим имот - S идеална част от празно дворно място, цялото с площ от 1182 кв.м., находящо се в [населено място], [улица], съставляващо парцел IV за имот пл. № 47,кв.30, което право на собственост легитимира с нотариален акт за дарение на недвижим имот № 129, том LVII, дело № 11091/1997г., за поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356), против подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. По съществуващото на жалбата съдът намира следното:

Предмет на настоящето производство е действие по изменение на кадастралния регистър на недвижимите имоти, извършено без издаване на заповед – чл. 53а от ЗКИР. Същото представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, като волеизявление на овластен административен орган.

Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗКИР измененията в КК и КР се извършват от службата по геодезия, картография и кадастър по местонахождение на имота. Процесният имот се намира на територията на [населено място], поради което оспореният акт е издаден от компетентен орган – началника на СГКК- [населено място].

Административното производство е започнало по заявление на заинтересованото лице

– район „Т.“ – Столична община, с приложения към него писмени доказателства – извадка от цифровия модел, преписка рег. № 2/1997г., относно парцел IV-47, кв.30, които документи обосновават правния интерес на заявителите да искат иницираните промени.

Въпреки това, съдът констатира, че в хода на административното производство е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Видно от изготвената справка за поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356, към момента на подаване на заявлението за промяна в кадастралната карта на [населено място] са вписани като собственици на процесния имот, както жалбоподателя, така и конституираното в съдебното производство заинтересовано лице Е.Г., което включва посочените лица в категорията на заинтересованите лица по смисъла на § 1, т. 13 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗКИР. В това си качество, вписаните в регистъра лица имат възможност да се ползват от доказателственото действие на данните вписани в кадастъра, каквото е предвидено в чл. 2, ал. 5 от ЗКИР. Заличаването на тези лица ги лишава от посочената възможност, респективно засяга техни права и интереси. Поради това настоящия съдебен състав съдът намира, че участието на всички заинтересовани лица в производството по изменение на кадастъра е задължително и административният орган, при спазване принципа на чл. 26 от АПК, има задължение да ги уведоми за провежданото производство. По този начин се гарантира правото им да изразят становище и да ангажират доказателства (чл. 34, ал. 3 от АПК) по направеното искане. Следва да се отбележи, че в ЗКИР липсва норма, която да изключва приложението на общите разпоредби на АПК, в това число чл. 26 и чл. 34 от АПК.

В случая, заинтересованите лица – лицата вписани като собственици на имота, към момента на започване на производство – жалб. Г. и Е.Г., не са били уведомени за неговото инициране по повод подаденото заявление от район „Т.“ – Столична община. Те са били уведомени единствено за вече извършеното изменение в кадастралния регистър, т. е. тяхното отписване като собственици на процесния имот, с оспореното уведомително писмо изх.№ 20-26906/28.04.2020г. Като не е спазил общия принцип регламентиран в чл. 26 от АПК, т. е. не са уведомени всички заинтересовани лица за започване на административното производство по подадено заявление за изменение на кадастралния регистър, органът е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 4 от АПК съществено нарушение на административнопроизводствените правила при всички случаи е когато вследствие на нарушаване на задължението за уведомяване, гражданин или организация са били лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на индивидуален административен акт, а според ал. 5, когато съдът установи наличието на съществено нарушение на административно- производствените правила по ал. 4, той отменя акта и изпраща преписката на съответния компетентен административен орган, без да проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5.

Въпреки това за пълнота, съдът намира за необходимо да посочи и останалите допуснати нарушения при издаването на административния акт, а именно противоречие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗКИР при наличие на документи, удостоверяващи дублиране на носителите на право на собственост, съответно на друго вещно право, за един и същ имот в кадастралния регистър на недвижимите

имоти се записват данните за всички лица и документи. Това правило е посочено и в чл. 41, ал. 6 от ЗКИР. Наличието на документи удостоверяващи едни и същи права, но в полза на различни лица, води до извод за наличие на спор за материално право. Съобразно чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗКИР основание за заличаване, при дублиране на материални права е предвидено при отпадане на основанието за извършено записване или респективно при решаване на спора за материалното право с влязло в сила съдебно решение. Следва извод, че административният орган няма правомощие да решава спор между лицата относно правото им на собственост.

От данните по делото се установява, че заличеното от регистъра лице – жалб. Г. има признато право на собственост върху част от процесния имот, съгласно представения по делото нотариален акт за дарение на недвижим имот. По делото няма данни нотариалния акт, въз основа на които жалбоподателя е вписан в КР, да е загубил своето правно значение, т. е. да е обезсилен с влязло в сила съдебно решение. Протокола, изготвен от комисия при Столична община № РД-67-196/17.06.1997г. не удостоверява правото на собственост на район „Т.“ върху процесния имот. По делото няма данни да е издадена заповед по реда на чл.95 от З. /отм., в приложимата редакция ДВ от 06.12.1996г. /, с която приключва процедурата по отчуждения и обезщетения за мероприятия на общините и държавата по глава V, раздел I от З. /отм./. В случая не става въпрос за уреждане на сметки по дворищнорегулационен план, видно и от вписаното в протокола, че имота се предоставя безвъзмездно, за улица, следователно приложимият ред е този по чл.63 и сл. от З. /отм. /, финализиращ със заповед по чл.95 от същия закон, за която по делото няма данни да е издавана, обжалвана, съответно влязла в сила.

При тези данни, съдът намира, че е налице колизия между собственическите титубли на жалбоподателя и район „Т.“-СО. По делото не са представени доказателства, че съществуващият между посочените лица спор за собственост е решен със силата на присъдено нещо, чрез предявен собственически иск от някоя от страните. При тези обстоятелства административният орган не е имал правомощие да извърши заличаване на лицето, което е било вписано в кадастралния регистър като собственик на процесния имот, към момента на подаване на заявлението за изменение на регистъра, поради което оспореното действие на административния орган по заличаване на жалбоподателя, се явява незаконосъобразно и поради неспазване на материалния закон.

Предвид изложеното, съдът приема, че жалбата се явява основателна, а оспореният административен акт е издаден при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което обосновава неговата отмяна и връщане на административния орган за ново произнасяне на основание чл. 168, ал. 4 и ал. 5 от АПК. Като допълнение към горното, съдът констатира, че административният акт подлежи на отмяна и на основание неспазване на материалния закон при неговото издаване.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и съобразно

представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателства за извършени разноси, на жалб. Г. следва да се присъдят съдебни такива, както следва: 900 лева адвокатско възнаграждение и 10 лева заплатена държавна такса. Съдът не намира поисканото адвокатско възнаграждение за прекомерно по размер, тъй като същото е съобразено с чл.8, ал.2, т.1 от Наредбата №1 от 09.0.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и е определено и изплатено в минималния на предвидената в наредбата стойност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. Г. изменение на данни в кадастралния регистър на недвижимите имоти за поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1356, район „Т.“, Столична община, обективирано в уведомление изх. № 20-26906/28.04.2020г., на началника на СГКК – С..
ИЗПРАЩА преписката на началника на СГКК – С., за ново произнасяне при съобразяване задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение, в 7-мо дневен срок от получаването ѝ.

ОСЪЖДА СГКК – С., да заплати на И. А. Г. сумата от 910 лева, представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: